

Του **Κωνσταντίνου Ρηγόπουλου**

Δεν πέρασαν παρά μόνο μερικοί μήνες από τα τελευταία εκφυλιστικά φαινόμενα που έλαβαν χώρα εντός της ΕΑΑΚ Θεσσαλονίκης και σχήματα και αγωνιστές γίναμε ξανά μάρτυρες ενός ακόμα θλιβερού επεισοδίου, πριν μερικές εβδομάδες, αυτή τη φορά με χαρακτηριστικά ποιοτικής τομής. Η τραμπούκικη και προσχεδιασμένη επίθεση από την ΑΡΑΣ, με εξοπλισμό και διάταξη που αντιστοιχεί σε συμμορία, είχε ως στόχο την διάλυση του συντονιστικού και τον τραυματισμό μελών της ΕΑΑΚ. Αυτή η ομάδα γίνεται ολοένα και πιο επικίνδυνη. Ο κυνικός υπολογισμός της επίθεσης σε περιστάσεις που όλη η ΕΑΑΚ Θεσσαλονίκης θα βρίσκεται εντός ενός αμφιθεάτρου, οι παραπλανητικές τηλεφωνικές δηλώσεις στελεχών της ότι σκοπεύουν να προσέλθουν χωρίς καδρόνια στο συντονιστικό, προκείμενου να τοποθετηθούν και η αποκάλυψη τελικά των σκοπών της, αποτελούν στοιχεία που πρέπει να εκτιμηθούν από τους αγωνιστές/στριες, τα σχήματα και τις οργανώσεις. Το χτύπημα αυτό στόχευσε ανοιχτά στην ΕΑΑΚ Θεσσαλονίκης, αύριο θα στραφεί ενάντια σε κάποιο άλλο τμήμα της.

Οι φορείς της κατάπτυστης αυτής ενέργειας δεν μπορούν επ' ουδενί να επικοινωνήσουν με τις διεργασίες εντός της σπουδάζουσας νεολαίας, δεν έχουν κανένα σχέδιο για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος. Λειτουργούν εν τέλει σα «βούτυρο στο ψωμί» πολλών καλοθελητών, που επιδιώκουν την δυσφήμιση του κινήματος, την απονέκρωση του φοιτητικού συνδικαλισμού και την προώθηση των αντιδραστικών επιλογών κυβέρνησης - κεφαλαίου στα πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ. Δεν μπορούν να έχουν πλέον καμία θέση στις διαδικασίες για την απαραίτητη επανίδρυση της ΕΑΑΚ και μόνο ως εμπόδιο λειτουργούν. Η αυτόκεντρη ανάπτυξη, η οργανωτική επιβολή και η χρήση τυφλής βίας πρέπει να αποτελέσουν παρελθόν για την επαναστατική και αντικαπιταλιστική αριστερά. Οι χειρισμοί της συγκεκριμένης ομάδας (π.χ. κεντρική καταγραφή ως Αριστερή Ανατρεπτική Συνεργασία στις περυσινές φοιτητικές εκλογές) και πολύ περισσότερο τα τελευταία γεγονότα αποτελούν ενδείξεις ότι η ΑΡΑΣ είναι κομμάτι ενός σχεδίου που επιθυμεί τον εκφυλισμό της ΕΑΑΚ, την

διάλυση και την διάσπασή της. Επιδίδεται μάλιστα και σε μια απολίτικη λασπολογία μέσω κειμένων και ανακοινώσεων που διακινεί, οι οποίες βρίθουν από ψέματα.

Η απουσία οποιασδήποτε τοποθέτησης της ΛΑΕ γύρω απ' τα γεγονότα φανερώνει την ουσιαστική στήριξη της ηγεσίας στην συγκεκριμένη ομάδα. Μια τέτοια στάση τορπιλίζει τις προσπάθειες για κοινή δράση με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο μαζικό κίνημα και αποδεικνύει πόσο προσχηματικές είναι οι δήθεν ενωτικές διαθέσεις της.

Η στάση και η ευθύνη όλου του δυναμικού των σχημάτων

Τα φαινόμενα αυτά έρχονται στην επιφάνεια με δριμύτητα λόγω της βαθιάς κρίσης της ΕΑΑΚ, του εκφυλισμού της πολιτικής αντιπαράθεσης στο εσωτερικό της, όπως και της ευρύτερης υποχώρησης του κινήματος. Οι προγραμματικές και οργανωτικές ανεπάρκειες σε συνδυασμό με τα περιστατικά έντονου εκφυλισμού έχουν οδηγήσει την ΕΑΑΚ σε μια πολιτική αναποτελεσματικότητα και προβληματική εσωτερική λειτουργία (πχ δύο ή τρία σχήματα ανά σχολή). Η προσπάθεια για ν' αναστραφεί η μέχρι τώρα πορεία μπορεί να γίνει μόνο αξιολογώντας τα χαρακτηριστικά της επίθεσης του αντιπάλου στο φόντο της δομικής κρίσης του καπιταλισμού, τον γενικότερο συσχετισμό δύναμης που έχει διαμορφωθεί μετά την ανάδειξη ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση.

Σε τόσο κρίσιμα γεγονότα δεν χωράνε μισόλογα, λογικές ίσων αποστάσεων, ή αδιέξοδα οργανωτικά ξεκαθαρίσματα και ανταπαντήσεις. Είναι μισή αλήθεια ότι για την κατάσταση στην ΕΑΑΚ φταίει η ΑΡΑΣ. Αν τα προηγούμενα χρόνια (από τα γεγονότα της Πάτρας κιόλας το 2010) είχαν παρθεί πρωτοβουλίες απομόνωσης και αποκλεισμού τέτοιων λογικών-πρακτικών πιθανότατα θα βρισκόμασταν σε πολύ καλύτερη μοίρα. Δεν υπήρξε τότε η πολιτική ωριμότητα εντός της ΕΑΑΚ ώστε να προχωρήσει η παραπάνω διαδικασία. Από τις μέχρι τώρα ανακοινώσεις και κείμενα που έχουν κυκλοφορήσει φαίνεται ότι έχουμε δρόμο ακόμα ώστε να διαμορφωθεί εκείνη η πλειοψηφική μερίδα της ΕΑΑΚ που θα σηκώσει το βάρος της δημοκρατικής και σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση επανίδρυσης της ΕΑΑΚ. Μια νέα αρχή που θα πάρει διαζύγιο από την ΕΑΑΚ των παραγόντων, της μηδενικής πολιτικής συμφωνίας και της οργανωτικής επιβολής.

Η ΑΡΙΣ δυστυχώς ιεραρχεί με καταστροφικό τρόπο την αυτόκεντρη ανάπτυξη, ύστερα από τις πιέσεις που δέχτηκε και θα συνεχίζει να δέχεται για την λογική της οργανωτικής επίλυσης των διαφωνιών και μάλιστα κάποιες φορές μέχρι τελικής πτώσεως. Μέλη της έχουν πρωταγωνιστήσει σε μια σειρά από λεκτικές και σωματικές επιθέσεις που δε μπορούν να καλυφθούν μόνο υπό το μανδύα της αυτοάμυνας. Είναι δέσμια αλλά και προωθεί

αστυνομοκρατικές ερμηνείες για την κριτική που της ασκείται («πλεκτάνη της ΛΑΕ» κ.α.). Αρνείται συστηματικά την ανάγκη συγκρότησης ενός πλειοψηφικού μπλοκ σχημάτων και αγωνιστών που θα βάλει τέλος στην εσωστρέφεια. Δυσφημεί οποιαδήποτε διαδικασία πολιτικής συνεργασίας της ΕΑΑΚ με δυνάμεις αντικαπιταλιστικής αναζήτησης και αντι-ΕΕ πάλης, αυτοαναγορευόμενη σε θεματοφύλακα της αυτοτέλειας της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Απ' την άλλη η ΑΡΑΝ επιμένει σε μια λογική ίσων αποστάσεων μεταξύ ΑΡΑΣ και ΑΡΙΣ. Έφτασε μάλιστα μέχρι του σημείου στην ανακοίνωση για τα γεγονότα της Θεσσαλονίκης, να σχετικοποιεί και υποτιμά την τομή της επίθεσης και διάλυσης της συνεδρίασης του Συντονιστικού Θεσσαλονίκης. Στην αναγκαία διαδικασία της επανίδρυσης της ΕΑΑΚ, παρεμβαίνει χωρίς σχέδιο και προς το παρόν χωρίς διάθεση αναβαθμισμένης συνεργασίας για την υπέρβαση των εκφυλιστικών φαινομένων. Συχνά δείχνει να ιεραρχεί περισσότερο μια διαδικασία συνεύρεσης με δυνάμεις εκτός ΕΑΑΚ, από την ίδια την αναγκαία ανασυγκρότηση του μορφώματος. Παρά την υποχώρηση των δυνάμεων της, η αλλαγή της στάσης της μπορεί να συμβάλλει δημιουργικά στην επόμενη μέρα της ΕΑΑΚ.

Για να ξεκινήσει η νέα εποχή της ΕΑΑΚ χρειάζεται πρώτα και κύρια διάθεση για αυτοκριτική, καθαρές αποφάσεις και θαρρετές πρωτοβουλίες. Από την μεριά της η νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση στην τελευταία ανακοίνωση της αναγνωρίζει ότι «δεν προχωρήσαμε με θάρρος την αναγκαία επανίδρυση της ΕΑΑΚ και την διεύρυνση της. Δεν συγκρουστήκαμε αποτελεσματικά με την αδιέξοδη λογική της οργανωτικού τύπου διευθέτησης των διαφωνιών από όπου και αν προέρχεται. Δεν καταθέσαμε εγκαίρως και με τεκμηριωμένο τρόπο έναν ολοκληρωμένο οδικό χάρτη υπέρβασης των δυσκολιών του φοιτητικού κινήματος και το πλάνο για το φοιτητικό κίνημα της νέας εποχής. Δεν θέσαμε ξανά το νέο τοπίο στο οποίο η Αντικαπιταλιστική Αριστερά πρέπει να συζητά, να οργανώνει, να συνθέτει, να αποφασίζει.»

Ο λόγος πρέπει να δοθεί άμεσα στα σχήματα, να συνεδριάσουν τα συντονιστικά της ΕΑΑΚ ανά πόλεις και με απαρχή το ερχόμενο Πανελλαδικό συντονιστικό να προχωρήσει η ενοποίηση του μορφώματος προγραμματικά και κινηματικά γύρω από τις μάχες του επόμενου διαστήματος, η εκκίνηση της διαδικασίας επανίδρυσης της ΕΑΑΚ με πρώτο βήμα την αναβαθμισμένη συζήτηση για την διακήρυξη, αλλά και η πολιτική οριοθέτηση σε σχέση με την ΑΡΑΣ αλλά και των πρακτικών που πλήγωσαν την ΕΑΑΚ το προηγούμενο διάστημα.

Στα παραπάνω θα κριθούν οι οργανώσεις και οι ανένταχτοι/ες αγωνιστές/ριες που είναι διατεθειμένοι να συμβάλλουν στην επανίδρυση. Μόνο έτσι θα διαμορφωθεί εκείνο το μαζικό

και ηγεμονικό μπλοκ που θα «σμιλεύσει» την ΕΑΑΚ της νέας εποχής με τα μάτια στραμμένα στο κίνημα. Μια ΕΑΑΚ βηματοδότη στην επανεμφάνιση του φοιτητικού κινήματος με δυναμικούς όρους. Μια ΕΑΑΚ που θα βάζει τον πήχη ψηλότερα απ' το μπόι του διπλανού της, αποφασισμένη να συγκρουστεί με τους πραγματικούς αντιπάλους (κυβέρνηση – ΕΕ – κεφάλαιο) και δεν θα αναλώνεται σε μικροηγεμονισμούς και εσωστρέφεια.

Τέλος, η πλούσια εμπειρία απ' τις μάχες που έχει δώσει η ΕΑΑΚ απέναντι στις αστικές αναδιαρθρώσεις στην εκπαίδευση είναι καθοριστική για την συνέχεια της. Όχι με όρους ιδεαλιστικής επίκλησης αλλά για τη δυνατότητα να συνεχίσει να γαλουχεί αγωνιστές, κάνοντας φυσικά τα αναγκαία βήματα μετασχηματισμού και επαφής με το διάχυτο ριζοσπαστικό-αντικαπιταλιστικό δυναμικό στις σχολές.

Δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ της Κυριακής 26 Νοέμβρη